

Cimborca

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

A gonosz Makszi.

Kató a kis széken ott ül kötögetve,
Makszi csak viháncolt, táncolt körülötte,
Végre is felkapta Kató gombolyagját
S széles jókedvében most azzal szaladgált.

Kató meg utána: „Tedd le Makszi, tedd le!”
Makszi meg csak szaladt Kató körül, körbe
S most itt az eredmény: Makszi liheg, fáradt,
Kató sírva nézi sorsát pamutjának.

Egyes szám ára Románia területén 4 leu.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL

Legkellemesebb
szórakozó hely

a Viktória kávéház

Kitünő cigányzene,
szolid kiszolgálás.

Kis cimborák, ha fáj a fogatok,

Garai bácsi fájdalom nélkül meg
csinálja. 0-0

Piata-Victoria 6.

Cimborák!

Küldjétek anyukát

Spitz Béla

nagy áruházába bevásárolni, ahol
jutányos árban fiúk és leánykák ré-
szére minden színű szövet, grenadin,
zefir és kreton kapható. Fehérne-
mükhöz való vásznak igen nagy vá-
lasztékban.

É hirdetésre való hivatkozásnál min-
den 100 leu értékű vásárlás után egy
tábla csokoládét adok.

Hopp gyerekek figyeljétek!
Amit mesélek én nektek
Az én mesém igaz mese,
Sárika a mesém hőse
Éppen így volt, ahogy mondom,
Sárika, az én kis hugom,
Finom és szép ruhát kapott,
Ráadásul, majd kikapott.
Igen, mert a kis Sárika,
Elfogadni nem akarta
Duzzogott és sirt csak egyre,
„Miért ez?” — anyus, kérdezte:
„Azért nem kell, vigye manó”,
Nem Hass és Friedmanntól való.

A SZATMÁRI LESZÁMITOLÓ- ÉS KERESKEDELMI BANK R.-T.

Alaptőke 5 millió lei. Tartaléktőke 1 millió lei
Takarékbetét állomány 30 millió lei.

Vesz és elad mindennemű
idegen pénzeket
és amerikai chequeket
bevált.

Kölcsönöket

legelőnyösebben folyósít.

A „GENERALA” bukaresti biztosító
társaság, valamint a „ASSICURAZIONI
GENERALI” trieszti biztosító társaság
főügynöksége.

BETÉTEKET

könyvecskére és folyószámlára gyümöl-
csötletésre elfogad és azokat kívánatra
azonnal bármikor visszafizeti.

Cimleve

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Sánta szunyog meséiből.

A három királykisasszonyról.

(Folytatás és vége.)

Andrist hát elvezették az udvari orvos elé, aki azonnal megállapította, hogy olyan ép az esze, mint a makk és olyan józan, hogy józanabb már nem is lehetne.

— Akkor börtönbe vele! — parancsolta ingerülten Vörösország királya.

Andris tehát börtönbe került és nagy volt az ő csodálkozása, mikor ott a rabok közül elsőnek a saját édes bátyját, Ferkót ismerte fel.

— Na hiszen — kiáltott fel keserűen — mi ugyan szépen elvégeztük a magunk dolgát! Hát te hogy kerültél ide, kedves jó Ferkó bátyám?

Erre aztán csendesen félrehúzódtak és Ferkó elbeszélte szép sorjában, hogy mit végzett eddig és miért jutott ide. Ő hamarabb elérte Vörösország határát, mint öccse, mert a rövidebb utat választotta. Vonatra ült és azzal nagy kényelmesen berobogott Vörösország fővárosába. Itt aztán rendre elkezdte bejárni a kocsmákat, műhelyeket és piacokat, ahol csak tudta, hogy sok nép szokott egybegyűlkezni és elkezdett beszélni a háboru nyomoruságairól. Az öreg vak koldus pedig csak börtörkált a tömeg közt és egyenként biztatta az embereket, hogy ne menjenek a háboruba. Ahol aztán egy-egy lelkesebb embert találtak, kiküldték azt a környékbeli falvakba, városokba, hogy ott is prédikáljanak a háboru ellen. Mindjárt az első nap széjjel küldöztek több mint száz embert, úgy hogy még a szomszédos Kékországba, meg Feketeországba is jutott belőlük. Minden jól ment volna, amíg csak a kocsmákban, meg a piacokon tanították

a népet, hanem mikor a kaszárnyákban is megkezdtek a munkát, ott rögtön lefoglák őket az őrségen és egyenest a király elé vitték. A király meghallgatta, hogy mi a bűnük és nyomban tömlőcre vetette őket, a hadbírósnak pedig megparancsolta, hogy harmadnap üljön törvényt a két veszedelmes lázító fölött.

— Nahát — lógatta a fejét a leghevesebb és legkönyebben is csügedő Andris — immár ketten vagyunk benne a bajban s az eredmény még sehol semmi. Holnap hajnalhasadtakor megszólal az első ágyu, azután a többi. Megkezdődik a vérontás és a tetejébe még minket is kivégeznek, most már előre látom.

Mialatt Ferkó elbeszélte a maga históriáját, lassanként köréjük gyűltek a börtön lakói, de még a börtön őrei is. Mert Ferkó olyan szépen tudott beszélni, hogy mindenkit megbüvölt, aki csak egyszer meghallotta az ő szavát. Rablók, gyilkosok s más tömlőctöltelékek fenhangon sirtak és csókolták még a ruháját is Ferkónak, mint egy szentnek.

A börtönőrök is szentül meg voltak győződve róla, hogy ez az ember nem országok békességét akarja feldulni, hanem a legnagyobb jótéteményben akarja részesíteni az emberiséget a háboru megakadályozásával. Az öreg vak koldus pedig csak ott ült a Ferkó lábainál és csak azt hajtogatta:

— Az követi el a legnagyobb vétket, aki ennek a derék jó embernek a halálát kívánja. Amint ott lenn a börtön sötétjében üldögtél a két kisebbik Névtelen testvér, kívülről.

az utcáról, de mintha nagyon messziről jönne. nagy zsváj morajlott le hozzájuk.

A rabok összenéztek a föld alatt:

— Vajon mi történhetik most odakinn?

A börtönörök nem tudtak ellentállani a kíváncsiságnak, kiszaladtak az utcára s nagy sietségükben még az ajtókat is elfelejtették bezárni. Önkéntelenül tódult utánuk a börtön népe, de — csodák-csodája — egynek sem az a gondolat járt most a fejébe, hogy milyen kedvező alkalom ez a szökésre. Nem is mentek tovább, csak megtorlódva a börtön kapujánál bámulni kezdtek, egyenesen föl az égre.

Fönn a levegőben egy hatalmas, hófehér szárnyu gépmadár keringett, amelynek szárnyaira messzetündöklő, nagy arany betűkkel ezek a szavak voltak felírva:

A névtelenek nem akarnak meghalni és nem akarják, hogy senki meghaljon az ő kezük által!

Névtelen Andris a bátyja szemét kereste tekintetével és odasugta neki:

— Már én sem félek, megérkezett János.

A roppant gép, mint valami szokatlanul nagy fehér felleg uszott alá és fel a nap alatt. Annak mozdulatait figyelte szakadatlan örömjongással a nép, mely mindenünnen: lakóházakból, gyárakból, műhelyekből, irodákból az utcára tódult. A gépről pedig, mint alig érezhető finom permeteg, valami jóillatú hűvös eső permetezett alá. Az emberek gyönyörűséggel tartották alája arcukat és nem tudták elképzelni, hogy mi lehet a célja ennek a csodálatos esőnek?

A nagy zajra a három háboruskodó ország királya is kidugta fejét a palota ablakán. Vörösország királya megütközve olvasta a repülőgép messzeragyogó felírását, majd éktelen haragra gyűladva hívatta kamarását:

— Azonnal adjátok ki a parancsot a kaszárnyákba. Én Vörösország királya rendelem, hogy amennyi katona csak van a fővárosomban, haladéktalanul vonuljon ki a lakományokból a főváros legszebb terére. Ott aztán felváltva addig adjanak le sortüzeket a száza-

dok a gépre, míg az vakmerő kormányosával együtt földre nem hull.

A kamarás azonnal továbbította a parancsot a kaszárnyákba és öt perc sem telt bele, már az első század, parancsnoka vezényszavára célba is vette a gépet.

— Tűz! — hangzott el élesen a vezényező és egyszerre roppant el kétszáz fegyver. A golyók azonban — csodák-csodájára — nem röpültek messze ki a puskacsövekből, hanem öt-tíz lépésnyire szépen, erejüket vesztve lepotyogtak a század elé. A gép pedig, mintha még alacsonyabbra szállott volna s mintha még méltóságteljesebben uszott volna tova a nekiszegzett fegyverek fölött.

A király menydörgő hangon kiáltott le a térre:

— A következő századok folytassák a tüzelést!

Száztizenhat század katonaság volt kivonulva a királyi palota terére és a száztizenhat századból nem akadt egy puska, mely tíz lépésnél messzebb tudott volna hordani, mintha meglett volna babonázva valamennyi.

A király azt gondolta, hogy talán csak az első lövésre szánt töltények voltak romlottak és kiadta a parancsot, hogy újra kezdjék, egészen új tár tölténnyel a tüzelést.

Újra ropogni kezdtek a puskák, de az eredmény nem változott. A katonaság előtt a kilőtt golyókból egész kis halom képződött, jeléül annak, hogy egyik lövés sem tudta túlhaladni a másikat.

A katonák ezt látva, eldobták a fegyvereiket, térdre estek és hangos szóval imádkozni kezdtek.

A három király tehetetlenül nézte a jelenetet az aklakból. Arra gondoltak, hogyha mindenütt megjelenik ez az átkozott repülőgép és nem sikerül azt leteríteni, akkor a katonák mindenütt eldobják majd fegyvereiket és akkor az ő országaik minden ellentállás nélkül az ellenség kezébe kerülnek.

— Vezényeljétek ki a tüzéséget — rendelkezett kamarásának a király. — Az ágyukat, a tarackokat, a mozsarakat, a legkisebbtől a legnagyobbig. Ezredessé teszem a tüzért,

aki eltalálja és lehozza nekem azt a pokoli masinát.

Nosza felvonult a tüzérség is. A kicsi ugató hegyitarackoktól kezdve, fel a negyvenkettes motoros mozsarakig, hatszáz ércszörnyeteg szegte neki torkát a levegőnek. A fehér repülőgép pedig mintha még gúnyt üzött volna ebből a nagy neki készülődésből. Még lejjebb szállott, még sűrűbben permetezte a jóillatú esőt

Hát csak elbődültek a nagy hadifenevadak, megreszketett a levegő, betörtek a paloták gyönyörű tükörablakai s az emberek majd megsüketültek az utcákon, meg a házakban. Vagy husz méter repült is felfelé az első nagy gránát, aztán tehetetlenül lezuhant s pár lépésnyire az ágyu előtt belefúródott ormótlan testével a földbe. És ugyanigy a második, a harmadik, a negyedik, a tizedik, a hatszázadik.

A tüzekek erre, ugyancsak mint a megbabonázottak, elszaladtak az ágyuk mellől és térdrehullva nézték a csodálatos gépet, mely sértetlenül keringett fenn ez aranyos napfényben. Szárnyain új felírás jelent meg, most már rózsaszín betűkkel:

A névtelenek nem ölik többé egymást.

A névtelenek megölték a háborút.

Ekkor már a fővárosnak teméntelen népe egyetlen nagy tömegbe gyűlt össze a királyi palota elé és az ott összegyűlt puszkagolyók halmának tetejére felállott egy rabruhás ember: Névtelen Ferkó. És beszélni kezdett, az ő csodálatos, minden szívet magával ragadó hangján.

— Testvéreim — harsogta — én is egy vagyok a Névtelenekből, akik megfogadták, hogy megakadályozzák a háborút, életük árán is, ha nem megy másként. Mert mi azt akarjuk, hogy békességben és boldogságban éljen ezentúl az ember a földön. Öleljétek meg egymást nagy testvéri szeretettel, mert örömmel hirdethetem nektek, hogy háboru már nem lesz soha többé ezen a világon.

Az emberek könnyes szemekkel borultak egymás nyakába. Sirva fogadkoztak, hogy ezentúl még szomszéd a szomszédot sem fogja

bántani, még csak egy rossz szóval sem, nem-hogy kardélre menjenek szomszédos országokkal.

Mialatt az utcán ezek történtek, a börtönőrök, kik a pincebörtönben Andrist, meg Ferkót őrizték még az imént, behatoltak a királyi palotába, hogy kézrekerítsék a három királyt, meg a három királyfit, minthogy a háborus készülődés nekik volt köszönhető. Azok egy rejtekajtón éppen szökni próbáltak, nehogy a nép haragja ellenük fordulván, valami bántódásuk essék. A börtönőrök közrefogták őket és a két Névtelen testvér elé vezették, ilyen szóval:

— Testvérek, ők titeket börtönre vetettek, amiért ti a békességen munkálkodtatok. Elhoztuk őket, adjátok vissza a kölcsönt nekik tetszésetek szerint.

A fiatal, heves Andris már elakarta kiáltani, hogy vigyék őket ugyanabba a börtönbe, ahonnan ők kiszabadultak az imént, de Ferkó egy tekintettel még a gondolatát is lecsillapította:

— Ők nem bűnösök — mondotta a nép felé fordulva — mert csak azt cselekedték, amit mindenki cselekedett volna a helyükbe. Ők így tanulták ezt apáiktól és nagyapáiktól és ha mi most megbüntetnők őket, úgy éreznék, hogy igazságtalanság esett rajtuk. Aki pedig igazságtalanságot érez, annak első gondolata a bosszu. Éppen ezért azt tanácsolom, ültessük őket vissza trónusaikra, mert ők sem nem jobb, sem nem rosszabb emberek, mint a többiek. Azt hiszem, ha meglátják, hogy ezentúl nem göggel, de szeretettel többet el lehet érni, mint fegyverrel és börtönrel, jobb uralkodók lesznek, mint akármelyik lehetne miközülünk. Kiáltjuk hát: éljenek tovább békességben és népükkel együtt boldogan Vörös, Kék és Feketeország királyai!

A nép e nagylelkűségtől megilletődve és átértve Ferkó szavainak mély értelmét, egy szívvel, egy lélekkel kiáltotta utána: Éljenek!

*

De mi történt ezalatt a fehér repülőgéppel és annak vakmerő utasával, akiről már

sejthetitek, hogy nem volt más, mint a legidősebb Névtelen fu: a János? A fehér repülőgép aznap délelőtt szállott fel. Senki sem tudta, hogy hol, de mindenki látta aznap a négy háborús országban. Megfordult háromszor-négyszer a fővárosok fölött, míg a katonák ki nem lötték rá töltényeiket. Mikor aztán látta János, hogy eldobálják fegyvereiket és letérdelnek, már úszott is tovább, városról-falura, faluról-városra és mindnégy országban megnémitván a fegyvereket: békét szerzett. A Ferkó szanaszét küldött emberei is mindenütt megtették a kötelességüket. Mindenütt prédikáltak a háboru ellen és mikor a repülőgép elvégezte a maga munkáját, szép szeliden átvették a hatalmat a népek lelke fölött. Így történhetett, hogy sehol semmi rendetlenség, semmi forradalmi zavargás nem volt. A háboru réme meghalt anélkül, hogy egyetlenegy élőlény vére kiomlott volna.

A lemenő nap vörös sugaraiban megint megjelent a gyönyörű gép Vörörsország fővárosa fölött. Ezúttal azonban nem keringett fönn sokáig, hanem alkalmas helyet keresett és leszállott a palota előtti térségen. Hatalmas éljenriadal fogadta a gép egyetlen utasát, aki kezével üdvözlötet intve, maga mellé emelte a gépbe két öccsét és a vak embert. Azután felemelkedett, mint rózsaszinben égő habkönnyű felleg és nekifordította kormányát napnyugatnak, a három királykisasszony országának.

Volt még körülbelül másfélórás utjuk házáig, ezalatt János öccsei kérésére elmesélte, hogyan sikerült neki megoldania feladatát. Kovácslegény letétre már régebben foglalkozott a repülőgép szerkesztésének titkával, de elhatározta, hogy addig nem szól tanulmányairól hozzátartozóinak, míg tökéletesen jártassá nem lesz a repülőgép-gyártásban. Így tanulgatva, furva-faragva több mint két esztendeje készítette ezt a gépet és épen egy héttel a hadüzenet előtt készült el vele. Mialatt pedig a repülőgép vászonszárnyainak preparálásához szükséges anyagok előállításával kísérletezett, valami olyan folyadékra bukkant, amelyből egy csöppnek egy milliomod része bármiféle robbanóanyag hatását ellensúlyozni tudja. Ter-

mészetesen azért a puszkapor vagy dinamit felrobbant, azonban nem fejthette ki erejét, míg az ő folyadékának egy olyan picinyke része tizszerte nagyobb ellenkező erőt tudott kifejteni, mint a legerősebb robbanó töltés. Az is természetes, hogy mentől nagyobb volt a robbanóanyag mennyisége, annál nagyobb csöpp kellett rá a folyadékból, de a legnagyobb negyvenkettes mozsárnak sem volt szüksége többre, mint egy jókora esőcsepp. (Ezért kellett a géppel az ágyuk felvonulásakor alacsonyabbra ereszkedni.) Nyomást pedig csak abban az esetben fejtett ki ez a szer, ha ellenkező nyomással találkozott, különben nem volt kártekonnyabb a szelid esőnél.

Most már nem kellett egyéb, mint a gép szárnyain keresztül-kasul finom csőhálózatot szerkeszteni, amely az alján olyan apró likacsokkal volt ellátva, mint a szita. A gépen elhelyezett többszáz akós központi tartályból egyszerű levegőnyomásra szétáradt a folyadék a csövekben és alápermetezett a vidékre.

Ime ezzel elárulta János, hogy ő már régebben készen volt a maga tervével és eszközeivel, de öccseit is próbára akarta tenni, hogy vajjon lesz-e bennük erő és kitartás, hogy a magukra vállalt feladatot keresztül is vigyék. Aztán különösen Ferkó abban is segítségére volt, hogy a nép hangulatát már jóelőre békére hangolta s így a fegyverek néhány kudarcra már elegendő volt, hogy a nép látván a csodát, szível-lélekkal a béke oldalára álljon. Azért is megdicsérte Ferkót, hogy nem állott boszut a három királyon, mert nem jó, hogy az ember ellenségeket szerezzen magának, ha azok egyelőre még nem is árthatnak neki. Andrásnak pedig jó iskola volt ez, hogy megtanulja, hogy szélesen nem tanácsos semmibe belefogni, mert az ember könnyen megütheti a bokáját.

— Rosszul csináltam a dolgomat bátyám?
— kérdezte pironkodva András.

— Nem, kisöcsém — mondotta szelid mosollyal János — te mindent a legjobban csináltál, csak terved volt hibás. Az első szép szóra, pláne ha olyan fiatal embertől jön, olyan nagy urak, mint a királyok nem változ-

tathatják meg a maguk szándékát anélkül, hogy szégyenkezniök ne kellene. Szégyenkezni pedig nem szívesen szoktak az emberek. Becsületes voltál, nyílt, egyenes, mindvégig ki tartó, de még tapasztalatlan. Ez nem hiba, ezért nincs mit szégyenkezned.

Ilyen csendes beszélgetés közt érezték el az ő hazájuk fővárosába, ahol ugyanolyan hangulat uralkodott, mint abban a fővárosban, melyet odahagytak. A három királykisasszonyal még azon este meg is tartották az esküvőt. János a szépséges Rózsát, Ferkó a hófehér arcú Jázmint, a szeles Andris a gyöngéd Violát vezette oltár elé. Csak épen egy dolog nem tetszett az öreg királynak és ezt mindjárt meg is mondta. Az nem tetszet, hogy a vejei olyan alacson származásuak. E határozta, hogy legalább is miniszterré teszi és hercegi rangra emeli őket, különben mit szólnának hozzá a többi országok királyai.

Ez ellen azonban a három fiu szerényen, de határozottan tiltakozott. Ők tisztességes mester emberek mind a hárman és meg is akarnak maradni a mesterségük mellett. Hercegi rang már magában véve az is, hogy olyan szép lesz a feleségük, hogy hercegnek sem lehet különb. Hanem azt megígérték, hogy akármikor szüksége lesz az országnak elszánt becsületességükre, józan eszükre, szorgalmas munkájukra, őket mindig készen találják. Más dolog azután, hogy az öreg király halála után a nép megválasztotta uralkodójául, aki sokáig kormányozta országát, boldogságban és békességben. Ferkó abban hagyta mesterségét és tanítójává lett az embereknek. Városról-városra, faluról-falura vándorolt, okos tanácsokat adott, tanított a jóra, a szépre. Andris cipész maradt, de olyan jó és tartós cipőket nem is csinált senki abban az időben, talán az egész világon, mint ő.

Naplóm

Április 7. — Reggel az iskolában azonban minden másképpen történt, mintahogyan mi előre megbeszéltük előtte való délután a füzesben.

Nagy csendességgel vártuk a tanító urat, hogy bejőjön és meghallhassuk, mi is lesz az a büntetés, amit elszenvednünk kell.

Gajzágónak, mint vigyázónak semmi dolga nem volt. Annyira csendben volt az osztály, hogy még sültogni se nem mertünk. Aki nem tudta még mindig a verset, az a verset tanulta. És csudálatos, ma mindenki tudott csendesen is tanulni.

Végre bejött a tanító ur.

Rejteneles pillanatok voltak. Én nem tudom mit érezt a többi fiu, de én úgy éreztem, hogy rögtön a pad alá süllyedek.

Végre megszólalt a tanító ur:

— Szendrei!

Szendrei felállott.

— Na mond el fiam szépen...

Szendrei meg sem várta míg a tanító ur befejezi a mondatot, hanem elkezdte fujni a verset, azt a verset, amelyért tegnap kikapott az egész osztály.

A tanító ur végig hallgatta a verset, bólintott egyet a fejével, aztán így szólt:

— Én nem a verset akartam hallani fiam, hanem azt a hazugságot, amelyet tegnap délután a füzesben kieszeltetek.

Szendrei erre megnémult, egyetlen szót sem tudott mondani.

Mi pedig, akik ott voltunk a füzesbe, mindannyian egyszerre Pál Karcsira néztünk, aki sápadtan-vereesen ült a padban és úgy tett, mintha nem hallana semmit, csak verset tanúlta.

Hát így van a dolog! Gál Karcsi, mert nem választottuk meg elnöknek, beárult bennünket?!

— Nos Szendrei fiam, halljuk csak rendre, sorra. Milyen hazugságban állapodtatok meg tegnap a füzesben. Tőled kérdem, mert te tudod a legjobbban hiszen te voltál az «elnök».

Sokáig csend volt. Én azt hiszem egy óra hosszat. A tanító ur ott állott az asztal mögött és nézte az osztályt.

Egyszerre csak megőrt a nagy csend.

Az utolsó előtti padból felállott Érsekujváry:

— Tanító ur kérem — mondotta — tessék nekünk megbocsájtani. Igaz, úgy van, mi verekedtünk tegnap. Igérjük, nem tesszük többé!

És a tanító ur megbocsájtott mindannyiunknak, mert — így mondta — aki őszintén megbánja bűnét az bocsánatot érdemel.

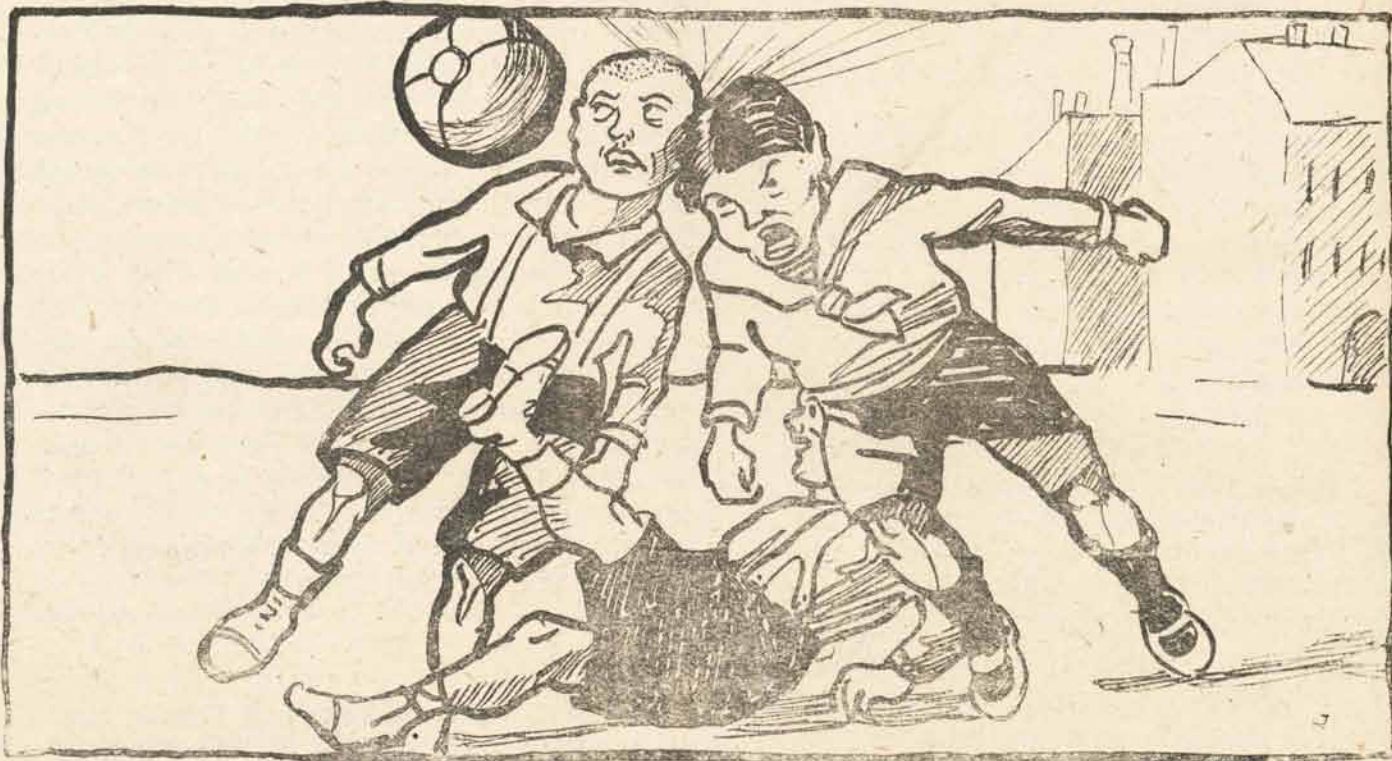
Most béke van az osztályban. Még az árulkodó Gál Karcsinak is megbocsájtottunk, mert ő is megígérte, hogy soha többet nem fog árulkodni.

POCZOK PISTA

II. é. oszt. tan.

Az első futball-óra.

Marci, Jóska, Miska, Pista,
Négy nagy legény, gimnazista,
Minden áldott vasárnap
Futballmeccsre kijárnak.

Jegyre pénzük nincsen persze,
De ha pénz nincs, hát van mersze
A négy csirkefogónak
S jegy nélkül is belógnak.

Amióta meccsre járnak,
Nincsen nyugta a papának,
Arra kéri szüntelen,
Hogy futball-labdát vegyen.

Multkor aztán megsokalta
A kérést a fiuk apja:
Szép, nagy labdát vett nekik,
S most napestig döngetik.

Amint a labdát meglátták,
Uzsonnájukat bevágták,
Irkát, könnyvet lecsaptak,
S a rétre kivágtattak.

Aztán kezdődött a próba,
A legelső futball-óra.
Minthogy kevesen voltak,
Egykapura játszottak.

Kapusnak Jóskát tették meg,
Miska beállott hátvédnek,
Jóska lő! Remek rugás!
Kezdődhet a támadás.

„Fogd le Pista!“ Pista fogja,
De Miska is ott van nyomba'
Nagyott rug s felhentereg,
És a labda fenn lebeg.

Most fejessel lönni vissza,
Neki rugaszkodik Pista,
De Marci is ott terem,
Hogy segítne hirtelen.

Nagyon nagy baj még nem esett,
Fejök betört egy keveset.
Ébcsont beforr, hekuba!
Gyerünk csak a kapura!

Öreg diák.

Maki udvari borbély lett.

Kinn a sivatagban régóta nem titok,
Hogy Maki, a majom, borbélyműhelyt nyitott.
Az oázis mellett áll egy kókuszpálma,
Azon fityeg rajt a Maki cégtáblaja.

Ez van rája írva: Itt borotvál Maki!
Sörényét bárkinek itt fodorítja ki,
Haját fest, ondolál, manikűröz szintén,
Párisi borbély sem érti ezt úgy, mint én.

Hogy a pálmához ily nagy fodrász költözött,
Hamerost hirtelen ment az állatok között.
Tigrisek, párducok, papagályok, pincsek,
Kézről-kézre adták nála a kilincset.

A vén, mord tigrisnek kihegyezte bajszát,
Papagályasszonynak kipingálta arcát,
Párduc vásott körét kifente élésre,
Elefánt patáját fényezte fényesre.

Gyűlést gyűjt egyszer az állatok királya,
S alattvalóira alig ismer rája.
Egyik elegánsabb, csinosabb, mint másik,
Hogy gondozzák őket, mindnyáján meglátszik.

„Ejnye, fékomadta, hát nekem nem szóltok,
Hogy hírodalmamban borbély nyitott boltot?
Ide azt a majmot! megnőtt a sörényem,
Itt az ideje, hogy megnyirjon s keféljen!”

Szólt az oroszlán, a strucc máris szaladt,
S hátán hozta Makit szempillantás alatt.
Maki lepedőt köt a király nyakába,
S nyírni kezdi, amint mutatja az ábra.

Előbb még a bajszát kihegyezi nyalkán,
Tetszik a felségnek, láthatjátok arcán.
S ha hiszitek, ha nem, Makit mindjárt másnap,
Kinevezte főfő udvari fodrásznak.

Az óriás és a csizmadia legény.

Egyszer volt, hol nem volt, valahol Bergengócián tul élt az égbenyuló hegyek között egy rettenetes óriás. Az egész vidék réme volt ez a rettenetes ember, mert ha nappal arra vetődött valaki, azt kegyetlenül megragadta és a meredek szikláról ledobta. A szerencsétlen emberek, összezuzva, rémes halált szenvedtek. De nemcsak az embereket ölte meg így, hanem az állatokat, ökröket, kutyákat, lovakat, szamarakat, szóval minden állatot, amelyet napközben megtudott fogni. A napközben meg ölt állatokat este aztán fölvacsorázta.

Félt az egész környék apraja, nagya ettől a gonosz óriástól, annyira félték, hogy egyesült erővel sem merték megtámadni.

Történt egyszer, hogy a király sarkantyus csizmát készíttetett magának abban a helyiségben, amely nem messze az óriás tanyájától feküdt. A pompás csizma kész lett, de ki vigye el a királyhoz a várba; mert hát veszedelmes dolog volt az nagyon, azon a hegyen kellett átmenni, amelyen az óriás tanyázott. Tanakodtak, okoskodtak, de nem tudtak megállapodni, mikor egyszer csak megszólal a legfiatalabb legény, a kis Törpe Matyi.

— Mester uram — szól Matyi — adja ide azt a csizmát, majd én elviszem a király Ófelségének — nem félek én az óriástól.

Mindenki megörült ennek a kijelentésnek. Szépen felöltöztették Matyit, nyakába akasztották a fényes csizmát és sok áldás közt utnak eresztették.

Törpe Matyi ment mendegélt, az óriás hegynek közepén járt és már abban reménykedett, hogy nem fog találkozni a rettegett óriással.

Hanem alig, hogy elgondolja ezt magában, nagyot kiált valaki mögötte. Hej, de nem is kiáltás volt ez, hanem inkább mennydörgésnek lehetett volna gondolni. Matyi hátra nézett, hát uram isten, ott van mögötte az óriás, épen nyújtja már a kezét, hogy megragadja.

Hanem Matyi sem volt ám rest, föl-emelte a fényes csizmát és mint a torkán kifért, kiabált az óriásra:

Óriás bácsi ne bántson! nézze, ezt a fényes csizmát kell a királynak elvinnem, ma este még ott kell lennem, különben elveszti a mester uram a jó munkaadót, ne bántson hát engem.

Az óriás megállott s végig nézett a kis Törpe Matyin.

Ez sem történt meg még vele. Egy ilyen csöpp ember s olyan hangosan mer vele beszélni.

Matyi, amint látta, hogy az óriás nem ragadja meg, merészen tovább folytatta beszédét:

— Lássá óriás bácsi, én olyan csöpp ember vagyok, még az egyik fogára is alig jutna belőlem egy falat, nagyot kellene nőnöm, míg jó falat válna belőlem.

Az óriás csak csóválja a nagy fejét.

— Ejnye, enye fikkom kis embere, hát hogy tudsz így beszélni én velem — gondolja magában s méregeti Matyit tetőtől-talpig.

Biz ez nem jó falat. Hagyjuk még nőni.

Matyi meg csak folytatta a maga beszédjét.

— De nini óriás bácsi, magának még csizmája sincs. Nem szép ám, hogy így mezitláb jár a hegyek között, nem illik az egy óriáshoz.

Erre már csak elkacagja magát az óriás.

Hahaha, hahaha! és ettől a nevetéstől csakugy visszhangzottak a magas hegyek.

Hahaha! Hahaha! Hangzott innen is, onnan is.

Szegény Matyi ettől a nevetéstől jobban megijedt, mint az óriás dörgő hangjától.

Hahaha, bruhaha, kacagnak vissza mesziről a hegyek.

Hanem az óriásnak tesztt a gondolat. Miért ne járhatna ő is csizmában, gondolja magában. Biz az jó lesz, csináltatok magának egy párt.

Hallod-e, Törpe Matyi, tudnál-e hát nekem olyan csizmát csinálni? Ha igen, akkor hát Isten neki elbocsátalak, viheted a csizmát a királynak.

Megörült ennek a szónak Matyi.

Tudok biz óriás bácsi. Hét nap, hét éjjel ha dolgozom rajta, meg lesz a csizmája, de előbb hadd megyek el a királyhoz s aztán majd aranyos mértékkel veszem meg a mértéket.

— Jó van no Matyi, menj a királyhoz szólt az óriás — de vissza gyere ám, mert különben királyostul elpusztítlak.

Fogadta is Matyi szentül, hogy eljön csak várja itt meg, azonnal visszajön a királytól.

— Tudod mit Matyi — mondja az óriás, — hogy hamarabb ott légy a királynál, hát ül fel a nyakamra, hamar leviszlek a hegyről, így gyorsabban ott leszel. Ugy lett. Egy kettő, ott volt Matyi a királynál, akinek nagyon megtetszett a pompás csizma, meg a bátor tekintetű kis legény.

— No fiam — szól a király — pontosan elhoztad a csizmát, derék ember vagy, kívánj valamit s megadom a mi kell.

— Fölséges király uram — feleli Matyi — könyörgöm alásan, adasson nékem aranyos mértéket, két tuloknak a bőrét, kerek nagy karaju sarkantyut és még két ágyugolyót.

Elcsodálkozott a király Matyi kívánságán.

Hanem hát megígérte, hogy teljesíti a kívánságát, meg is adta neki: az aranyos mértéket, két tuloknak bőrét, kerek nagy sarkantyut és hozzá két ágyugolyót.

Törpe Matyi fölrakta mindezt, egy taligára s vitte föl a hegynek.

Ott várta már az óriás. Amint meglátja Matyit, egy-kettő lent terem nála s fölkapja a vállára és viszi föl a hegynek másik oldalára. Itt leteszi Matyit taligástól.

— No most hát vedd a mértéket, de olyan legyen az a csizma, mint a királyé volt, különben megeszlek.

Olyan lesz ez, ha mondom. Nem viselt olyat a király sem, amilyen ez a pár csizma lesz. Hét nap, hét éjjel dolgozom rajta.

Matyi hazament. Volt is csodálkozás, bámultak mindnyájan, hogy visszajött, mert már azt hitték valamennyien, hogy Matyit is megette az óriás. De még jobban bámultak azon, amit Matyi hozott a királytól s váltig kérdezték tőle, mi lesz abból.

Törpe Matyi azonban nem árulta el, hanem hozzáfogott a munkához és hét nap, hét éjjel dolgozott, míg megcsinálta az óriás csizmáját.

Ilyént sem látott még a világ, akkora volt, mint egy hegy, hogy a mester uram családostul belefért volna.

Nyolcad nap reggel taligára teszi Matyink a csizmát s viszi föl a hegyre az óriásnak. Hanem mire odaér, hirtelen terjed a faluban a csodának; szeretnék látni az óriás csizmáját, de nem mertek utána menni, mert féltek az óriástól. Távolról nézték, hogy cipeli föl Matyi őket a hegy tetejére.

Az óriás már ott várta.

— No Matyi, már kész a csizma?

— Kész ám, óriás bácsi, olyan szép, fényes, cifra, hogy a királyé is csak kis Miska hozzá. Akkora a sarkantyuja, mint egy kocsi-kerék, a sarka meg ágyugolyó, olyant nem visel a király.

Nézegeti az óriás jobbról is, balról is. Tetszik neki a csizma s örül neki szörnyen.

— Törpe Matyi, megcsináltad szépen, jutalmul ezért csak ünnepi falat lesz belőled; tudod, az óriások ünnepén foglak egyszerre fölfalni, nem vetlek le a hegyről.

— Köszönöm, óriás bácsi, a jóindulatát, de talán jó volna, ha fölpróbálná azt a gyönyörűséges szép csizmát, hátha még javítani kell rajta valamit. (Magában pedig azt gondolta, lesz belőle jófalat, de milyen! No csak lássuk.)

Felpróbálja az óriás a csizmát, de ke-serves képet vág hozzá. Csupa nagy szegek voltak a talpában, ezek meg ugyancsak megcsiklandozták.

— Te Matyi, nem jó ez a csizma, — szól kinnal az óriás.

— Dehogyan nem, óriás bácsi, — felelé Matyi — csak szokatlan. Meg kell próbálni

benne a járást, menjen csak a hegy szélére egy pár lépést, majd meglássa, milyen pompásan jár benne.

Az óriás így is tesz, de alig ér a hegy szélére, elpukkad a két ágyugolyó, amely a csizma sarkában volt és az óriás retentő robajjal zuhan le a hegy tetejéről a mélységbe.

Mire lezuhant a sziklák közé, nem volt már abban egy csepp élet sem.

A falu népe messziről látta, mint esik alá az óriás a hegyről s hogyan zuzza össze magát.

A mennydörgésszerű robajt, amelyvel az óriás a mélységbe zuhan, csak a falu népének örömrivalgása harsogta tul.

Ennek az esetnek hirtelen híre ment még a királyhoz is.

Nagy lakomát csaptak törpe Matyi tiszteletére, a polgármester is ott volt, az köszöntötte fel a király nevében, amíg átnyújtotta neki a király ajándékát: ezer darab ragyogó, fényes arany tallért.

Boldog volt Matyi. Aranyos tallérokból csizmadia műhelyt nyitott s az első mester lett a vidéken.

A műhely előtt egy óriás csizmát tett ki cégérnek ezzel az aranyos felirással:

»Többet észszel, mint erővel.«

Mese a rosszakaratról.

Egy csomó fiú játszott a fák alatt, jókedvűen, vidáman; akkora zajt csaptak, mint amikor három század katona bandával masíroz. Akkora zajt csaptak, hogy a szomszéd házakból kidugták fejüket az emberek és azt kérdezték:

— Vajon nem tudnának a gyermekek kevesebb lármával játszani?

De amikor megpillantották a kipirult arcú fiúcskákat, amint egyik fától a másikig rohantak és boldogan sikongáltak, kiabáltak, már nem bánták a fülüket a zaj és inkább azt mondták:

— Hadd játszadozzanak a gyerekek. Csak az szerencsés nagy boldogságot ami nagy zajjal jár. Mi inkább bezárunk három ajtót és bevonulunk a negyedik szobánkba.

Ezek az emberek azért mondták ezt, mert jó szívűek voltak és nagyon jóakarúak voltak. Azért beszéltek így, mert érezték, hogy nem szabad a gyermekek boldogságát elrontani; nem szabad önző módra, haragos képpel, vörösre gyúlva, rosszakarátuan megzavarni a gyermekek multságát.

De az egyik ház tővében egy kis fiú ácsorgott, aki nem így gondolkodott. Ez a kis fiú azt mondta magában:

— Azok a gyermekek boldogabbak, mint én. Azok a gyermekek nem akarnak velem játszani. Oda megyek és elrontom a játékukat.

Ezt mondta magában s már meg is indult. Mikor megállt a fák alatt, oda kiáltotta nekik:

— Ügyeljétek fiúk, mert jönnek a vén emberek pálcával, hogy megverjenek benneteket. Én hallottam, amint egymasközt megbeszélték ezt.

A fiúk egy darabig nem akartak Kajánra hallgatni, de aztán a féltékenyek nagyon megijedtek:

— Inkább menjünk haza, ha ezt is irigyelik tőlünk a vén emberek.

— De bizony nem megyünk! — harciaskodtak mások — de már nekik sem volt kedvük a játékhoz. Lassan kiürült a játszótér, Kaján egyedül maradt. Olyan szélesre elnyult szájjal nevetett, mint az ég alja. S olyan volt a nevetése, mintha az ég dörgött volna. S szeme villámlt.

Mikor ilyen nagyszerűen elintézte Kaján a játszó gyermekeket, elhatározta, hogy hazamegy. Nekik is indult az utcáknak, de előbb kizanyarodott a mezőre. Eszébe jutott hogy ilyenkor este felé ölik mag a napot a hegyek s most hirtelen akarta, hogy lássa. Fölállt egy kis kőre és nézte a vörrel tele preccelt ég alját s a sötétedő hegyeket.

Amikor a nap alábukott, Kaján fölnevetett és megindult visszafelé. Fűnyelni kezdett, de aztán hirtelen elhallgatott. Megérezte, hogy valaki jön a háta mögött.

— Meg akar ölni — gondolta először, de aztán elkergette ezt a gondolatot.

— Mit akar tőlem? — kérdezte és futni akart, de nem tudott. Olyan súlyosak lettek a lábai, mint a zivatar előtt kiszálló kéményfüst.

Végre is meg kellett állania. Az idegen beérte őt, melléje állott és megszólította. Legalább is Kaján hallotta a hangját:

— Ismersz e engem, Kaján?

— Nem én — felelte a fiú — de nagyon ismerős az arcom. A szemed meg egyenesen emlékeztet valaki szemére.

— A szememmel szótlan megrontani az embereket — mondta az idegen s akkor egyszerre úgy tetszett Kajánnak, mintha tükörbe nézne. A saját szemét látta az idegenében. Hátralépett:

— Nagyon visszataszító vagy — mondotta. A szemedből kivijjorog a káröröm. Mit akarsz velem?

— A szemem olyan mintha a tiéd volna.

— Olyan sarga az arcom — borzadt el Kaján — sokak boldogságát megirigyelheted...

— Az arcom, olyan mint a tied.

— A szájad olyan kegyetlen, mint a villámcsapás...

— Olyan a szám, mint a tiéd...

— Miért vagy olyan görbe? Alacsonyra görnyedsz mások előtt, hogy elakaszthasd?

— A te hátad is görbe...

Kaján nagyon megutálta azt az emberszönyvet, aki most az útjába állott. Csunya, koravén, mások bukását leső, rosszakaratu, kegyetlen. Ahogy szemben állott vele úgy látszott, mintha valami rejtenezetes tervet forralna az agyában.

Kaján, maga sem tudta mit tesz, ki mondta a rejtett gondolatot:

— Utállak, mert nagyon rosszakaratu vagy!

Azt gondolta, hogy mindennél kárvege. Az idegen most neki szalad, fölkapja, megöklözi, megöli... de másként történt. A torz emberke fölnevetett és azt mondta:

— Ugy beszélsz, mintha te magad nem volnál ugyanolyan, mint én. Én vagyok a Rosszakaratu, de te vagy az én legkedvesebb hívem.

Persze, ez eddig Kajánnak eszébe se jutott volna. Hiszen igaz, ő is csak a mások nyomoruságát szereti. Ő sem akarja senki más ember javát, ő is kárörvendő, irigy, kegyetlen és sötétben járó. De azt ő soha észre nem vette... neki soha eszébe nem jutott... neki soha föl nem tűnt... hogy olyan nagyon, nagyon csunya a rosszakaratu.

Lesütötte a szemét és nagyon szégyellte magát. Nem az idegen, hanem saját maga előtt. Mert hiszen saját maga volt az a másik. Saját magát látta abban az idegenben.

Nem tudom mi történt azután, de az bizonyos, hogy akkor Kaján nagyon komoly fogadást tett. Nem tudom megtartotta e. Nem tudom meg tudta e tartani. De akkor erősen elhatározta, hogy soha többet rosszakaratu nem lesz.

Balázs Ferenc.

Mit irnak a Cimborá munkatársai?

Verses rejtvény.

Irtta: Földes László

Figyeljétek ide kedves gyermekek,
Összeszedjétek ám jól az eszetek.
Letesszük az asztalra a Cimborát.
Dédelgetjük és forgatjuk a lapját.
Élmesél az mi részünkre so'c szépet,
Sőt olyant is, min törhetjük fejünket.
Lányok, fiuk egyformán is szeretik
Álmukban is néha meg-meg jelenik.
Szaladjatok tüstént el a nyomdába.
Látjuk mi, hogy ezt a pár sort ki irta,
Ólom vitéz s jó cimborák pajtása.

(A vers kezdőbetűi a nevet mutatja.)

Cimboráimhoz.

Irtta: Barazsu Jóska.

Kedves kis cimborák,
Itt fekszem az ágyban
S ezt a kis verset, itt
Irtam unalmamban.

Irjatok a „Cimborába”
Sok okos dolgokat,
Hogy legyen mivel eltöltsem
Ures óráimat.

Ha majd felgyógyulok,
Többször fogok irni
S ha Szerkesztő Bácsi
Jónak fogja látni,
Ő a „Cimborában”
Le fogja közölni.

Öreg Cimbora üzeni:

(Ebben a rovatban minden kis cimbora levelére válaszolunk.)

Földes László: Kifejejtettünk a megfejték sorából? Ejnye már: nagyon sajnálom! Máskor jobban vigyázunk. A Lilike álma szép mese volt ugye? Lehet, talán rokona annak a Lillikének, akít Te ismersz **Neubauer Károly, Arad.** Köszönöm a szövejtvényt. Ügyes nagyon, de a mi kis cimboráink még nem ismerik a németországi folyók neveit. Tudsz te mást is, majd küldesz mást. **Várfalvi Laci, Torda.** Elküldtük a Cimbora kért számát. Persze Te nem olvastad a Csilla elejét, azért kérted pótlólag az első számot is. Most husvétkor egy új verses mesét kezdünk. Az lesz aztán igazán szép. Írd meg majd, tetszik-e? **Sugár Laci és Lili, Halmi.** Igaza van jó apádnak, akít nagyon szeretsz; annak szabad azt mondani, hogy »te«. Nagyon örülök neki, hogy engem is tegezel, mert ez azt jelenti, hogy engem is nagyon szeretsz. A Cimborát e héttől kezdve te is, Lili is postán kapjátok. **Rót Ili Erdőd.** Ugy van ugy: nem is apukának jár a Cimbora, hanem neked. Intézkedtem már, hogy ezntul a te cimedre menjen a lap. A két hiányzó számot is megküldtem. **Lacheta Jolánka, Aranyosmedgyes.** Elolvastad már a meséskönyvet, a mit nyertél? Szép volt? Örülök, hogy tetszett a Szabó Klára meséje. Ebben a számban is írtunk egy pár szép mesét. **Papp László.** A husvétii jó kívánságot köszönjük. A rejtvényeidre sor kerül. **Klein Irma.** Ezt a rejtvényt már sokan beküldötték. Mást küldjél, ha tudsz. **Löwy Lenke, Halmi.** A megfejtés jó. A te neved is kalapba kerül. **Szegedy Sándor.** Beküldtél kozzám egy kis irást Sanyi, de nem írtad meg mit csináljak vele. Azt hiszem azt akartad, hogy közöljem le a Cimborában Nagyon szívesen, mert nagyon helyes dolgokat írsz te abban. Elolvashatja minden polgárista; de más is, aki nem polgáriba jár. A kis irás így szól: Tisztelt iskolabajtársaim! Itt a tavasz, alig egy két hónap választ el bennünket, vegyük komolyan a tanulást. Ami kis időnk van, mindet a tanulásra használjuk. A tananyag drága, az idő fontos. Szégyent ne valljunk! **Román Titike és Jóska.** Az a szürke ruhás kopasz bácsi, aki az asztalnál ült, mikor ti a Cimborára előfizettetek, az nem a ti öreg Cimborátok. Az Öreg Cimbora akkor, mikor ti nálunk jártatok otthon ült és mesét írt az ő fiatal pajtásai számára **Sepsy Jancsi.** Hazajöttél Adorjánból Jancsi? Na ha hazajöttél, segítek a panaszodon és ezentul mindig vasárnap reggel küldöm a Cimborát. **Fekete Gábor Péter, Nagyvárád.** Utánad küldjük a Cimborát Petykó? Mit szólnak a váradi pajtások a Cimborához? **Herskovits Béla.** Türelem öcskös. Egyszer csak te is nyerni fogsz egy meséskönyvet, ha szépen kívárod. **Adrásy Miklós Szilágyosmlyó.** A rejtvények megfejtését megkaptam **Kardos László.** Hát bizony ott egy kis hiba történt. Ebben a számban kijavítottuk. **Llesswein Sándor.** Nagyon szomorú a mese vége. Még elírják magukat a kis cimborák. Irjál vigabbat, ha vig lesz és jó lesz, leközlöm. **Schön Imre.** Jó a rejtvényed, sor kerül rá. **Barazsu Jóska, Nagybánya.** Be soroztunk a kis cimborák közé, be bizony. Sőt mi több ebben a számban le is közöltük versedet. Meggyógyultál már? **Illyés Jakab.** Értjük a nagy panaszt. Szóval te nem lhés agy, hanem Illyés Szent a béke?

A CIMBORA REJTVÉNYEI

Kiegészítő rejtvény.

Beküldte: Veisz Erzsi, Aranyosmedgyes.

.. . . .	ár	okosnak ellentéte.
.. . . .	ár	fiun'v.
.. . . .	ár	aki mindig lisztes.
.. . . .	ár	templom egy része.
.. . . .	ár	városnév.

Szórejtvény.

Beküldte: László Tihámér, Cluj.

o!
rsó
áb
idó
n re
éz
tal
áka
ó
ra
ár

A helyes b. tük egy híres hős nevét adják.

A Cimbora 6. számában közölt rejtvények megfejtése:
Cimbora.
Pápaszem.
Mese.

A 6-ik szám helyes megfejtői:

Székely Andor, Béla, Weinberger Mór, Ernő, Kezsbő, Heimovics Jancsi, Klein Hajnal, Sándor és Klára, Grosz Magdolna, Ibolya és Bertalan, Wald Béla, Pekker Alíz, Moldován Juliska és Pista, Szóbel Tibor, Fazekas Endre, Fekete Gábor, Péter, Schön Imre, Garai János, Helmeczi Palkó, Szalontai László, Weinberger Böske és Bandi, Kardos László, Földes László, Kuki Árpád, Róth Samu, Kertész Gabi, Klein Irma, Barazsu Jóska, Lacheta Jolánka, Bárány Béla, Weisz Erzsi, Sepsy János, Szász László, Illés Jakab és Ábrahám, Blau Imre, Hutira Dezső, Várfalvi Laci, Román József és Titike, Koós György, Neubauer Lároly, Nagy Klára, Hartmann Irénke, Klein Gyula, Pilhofer Oszika, Dániel Béluska Balázsfalva, Köves Palkó, Schwart Pál, Andrassy Liklós, Unger Ulman Zoltán, Gutmann Lajcsi, Ambrózi Margit.

Nyertesek: Heimovics Jancsi, Hartmann Irénke, Dániel Béluska, Balázsfalva.

E szám rejtvényeinek helyes megfejtését, a nyertesek, valamint a megfejtők neveit a Cimbora tizenkettedik száma közli. A megfejtéseket április 30-ig kell beküldeni.

A Cimbora pályázata.

Gyermekek! Az öreg Cimbora minden kis olvasóját meg akarja ismerni. Nem az arcokra ki vancsi az öreg Cimbora, hanem a lelketekre, a gondolkodás módokra, az eszetekre. Annyi sok sok gyermekre, amennyi a Cimbora-t olvassa, külön külön meg nem ismerkedhet öreg barátotok, mert hiszen hosszú hónapok kellenének ahhoz, hogy a lelketekbe lássunk, meg aztán nem csak ott olvassák ezt a kis lapot, ahol nyomják, hanem messze, más városokban is.

Éppen ezért a megismerkedés más módját választottuk: írásban akarunk veletek megismerkedni.

Írjátok meg, ki hogy tudja, minek és mikor örült ebben az életben a legjobban?

Pontosan, részletesen, apróra írjátok meg nekünk, melyik volt az az örömiók, amelyre a legszívesebben emlékeztek vissza?

Olyan írást, amely csak od veti, hogy például »akkor örültem legjobban amikor babát kaptam«, vagy »akkor örültem igazán, mikor a tanító bácsi megdicsért« és így tovább, az ilyen írást nem fogadjuk el. Mi azt is tudni akarjuk, miért dicsért meg a tanító bácsi, mikor dicsért meg, miért örültél annak, hogy a tanító bácsi megdicsért. Látni és tudni akarjuk, hogy a mi kis olvasónk minek örül a legjobban és főképpen az, hogy miért örült a maga kis örömeinek.

Aztán még valamit: csak olyan írást fogadjunk el, amely tiszta, rendez. Kis cédulákra nem szabad írnotok. Vegyetek elő egy iv vonalas papirost, szép, tiszta, fehér papirost és arra írjátok, tintával, rendezesen.

A kész írást aztán tegyétek be egy nagyobb borítékba, egy kisebb borítékba pedig ezt a cédulát, amelyet innen, az újságból ki kell vágni:

A pályázó neve:

Hány éves:

Lakása:

Hányadikba jár:

Milyen volt a legutolsó bizonyítványa:

Ha ennek a cédulának minden rovatát kitöltöttétek, tegyétek be a cédulát a kisebbik borítékba, ragasszátok le és ezt a leragasztott kisebbik borítékot is tegyétek be abba a nagyobbik borítékba, amelybe előbb írásotokat már elhelyeztétok.

Igy ni! Most már kész a levél, amelyet el kell küldeni az öreg Cimbora-nak.

Aki a legszebben, a legokosabban, a legkedvesebben írt, az kap valamit: ha figyerek írta a legokosabb levelet,

egy football labdát,
ha leányé a legokosabb levél

egy szép hajás babát.

A következő három, az a három, aki szintén ügyesen és okosan írtaírta le öröme történetét

egy-egy mesés könyvet kap.

Ezenfelül a nyerteseknek levelét leközzöljük a Cimbora-ban.

A legjobb írásról április 26 án döntenek azok, akik a Cimbora-t írják és a következő vasárnap már benne lesz lesz a Cimbora-ban, hogy ki nyerte meg a pályázatot, meg benne lesznek a legjobb levelekis.

Előfizetési árak:

Égész évre	160 leu.
Fél évre	80 leu.
Negyed évre.	40 leu.
Egy hórá	15 leu.

A Cimbora hetenként egyszer, vasárnap jelenik meg.

Az előfizetések

a Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság
Satu-Mare (Szatmárnémeti) címre

A szerkesztésért Dénes Sándor felel.

A Cimbora mai számának illusztrációit Csengery István rajzolta.

Kiadótulajdonos: A Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság.

Kiadóhivatal: Satu-Mare (Szatmár) Cötvös u. 4.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL.

Agyag és Vegyipar Részvénytársaság
Satu-Mare — (Szatmár)

ELŐÁLLIT:

Csontenyvet,
Bőrenyvet,
Oroszenyvet,
Folyékonyenyvet.

Csontzsirt,
Különféle szappanokat,
Kocsikenőcsöt,
Műtrágyát.

Legszebb
szövetek és divatárúk
SCHVARTZ és LEOVITS
áruházában kaphatók.

Általános Ipari és Kereskedelmi Részvénytársaság
Satu-Mare (Szatmár) Str. Stefan Cel Mare (Kazinczy utca) 1.
Alaptőke 3.000.000. — lei,
Telefonszám 276. Sürgőnycim: Comerciala.
EXPORT-IMPORT.

Hangya szövetkezet
(a főpostával szemben)

Raktáron tart
:: minden ::
fűszer- és rövidárut.

Férfi, fehérneműre alkalmas tartós vászon méterje 25 lei,
Női fehérneműre kiváló minőség, könnyű mosó mtr. 25 lei,
Férfi fehérneműre Madapolon selyem szállu méterje 31 lei,
Női fehérneműre valódi francia Madapolon méterje 31 lei,
Női fehérneműre batist madapolon igen szép és finom anyagba készült árut e 8 évben nem láttunk mtrje 55 lei

Fratii

FRIEDMAN
Testvéreknél.

Telefonszám 12.

A
Cimborára
előfizetéseket Erdély minden könyvkereső kedője felvesz. o